

Sygn. akt I C 137/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 maja 2022 r.

Sąd Rejonowy w Sopocie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Olszewska – Kowalska

Protokolant: sek.sąd. Joanna Niewińska

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2022 roku w Sopocie,

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko (...) Towarzystwo (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 3.300 (trzy tysiące trzysta) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 listopada 2020 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę (...) (jeden tysiąc sto siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty - tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV. zwraca pozwanemu (...) Towarzystwo (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sopocie kwotę 998,78 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet kosztów opinii biegłego.

Sygn. akt I C 137/21

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Sopocie powód (...) Sp. z o.o. w S. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na jego rzecz kwoty 3.450 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 listopada 2020 r. do dnia zapłaty, a nadto zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w wyniku kolizji drogowej pojazd F. (...) o nr rej. (...), użytkowany przez powoda w ramach leasingu, został uszkodzony. Szkoda była likwidowana z OC sprawcy. W związku z unieruchomieniem ww. pojazdu powód korzystał z najmu pojazdu zastępczego. Uszkodzony pojazd był pojazdem specjalistycznym – taksówką, oklejoną i przystosowaną do jazdy pod logiem F.. Nieodzowne było wynajęcie pojazdu,

który spełnia parametry takiej taksówki. Pozwany zakład nie oferował takich pojazdów, w związku z czym powód wybrał najkorzystniejszą ofertę najmu taksówki z OC sprawcy spośród kilku ofert uzyskanych od wypożyczalni, funkcjonujących na rynku. Dobowa stawka najmu wyniosła 150 zł i nie była kwestionowana w toku postępowania likwidacyjnego przez pozwanego. Pozwany zakwestionował okres najmu pojazdu zastępczego wskazując, iż najem zasadny był za okres 22 dni. Pozwany stał na stanowisku, że pojazd po wystąpieniu szkody był jezdny, zdalny do użytku aż do czasu rozmontowania go przy drugich oględzinach w dniu 28.09.2020 r. Okoliczność ta stanowiła podstawę do odmowy przyjęcia odpowiedzialności za szkodę w tym zakresie. (pozew – k. 4-8)

Nakazem zapłaty z dnia 16 marca 2021 r. Starszy Referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Sopocie uwzględnił żądanie w całości. (nakaz zapłaty – k. 45)

Od powyższego orzeczenia strona pozwana złożyła sprzeciw, zaskarżając je w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż żądanie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres dodatkowych 25 dni zgodnie z przedłożoną fakturą VAT, jest nieuzasadnione. Dla określenia kosztu najmu pojazdu zastępczego nie ma bowiem znaczenia rzeczywisty czas dokonywania naprawy, lecz jedynie czas w jakim naprawa mogła być dokonana. Pozwana podniosła, iż do dnia 16.09.2020 r. czynności okołonaprawcze nie wstrzymywały możliwości korzystania z pojazdu, ponieważ był on jezdny i dopiero w tym dniu nastąpiło faktyczne wstawienie pojazdu do warsztatu i rozpoczęcie naprawy. Wskazany przez pozwaną okres 22 dni uzasadnionego najmu pojazdu obejmuje okres od 16.09.2020 r. do 05.10.2020 r. oraz 2 dni technologicznego czasu naprawy i 1 dzień na wydanie pojazdu. Pozwana nie może zatem odpowiadać na okres, w którym pojazd mógł poruszać się po drogach publicznych zgodnie z przepisami prawa o ruchu drogowym. (sprzeciw – k. 48-56)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 sierpnia 2020 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), należący do (...) S.A., a używany na podstawie umowy leasingu przez pracownika powoda.

Uszkodzony pojazd był pojazdem specjalistycznym – taksówką, przystosowaną do jazdy pod logiem F..

Odpowiedzialność za szkodę ponosił kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: notatka ze zdarzenia – akta szkody, zeznania przedstawiciela powoda M. L. – k. 119-121)

Pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), który uległ uszkodzeniu był wykorzystywany przez powoda do prowadzenia działalności gospodarczej jako taksówka osobowa.

(okoliczności bezsporne)

Powód zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) firmie PHU (...) S.C. w G..

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: harmonogram naprawy – k. 28)

Pojazd został przyjęty do naprawy w dniu 21 sierpnia 2020 r.

W dniu 02 września 2020 r. odbyły się pierwsze oględziny pojazdu.

W dniu 10 września 2020 r. warsztat wysłał prośbę do ubezpieczyciela o przedstawienie kosztorysu po oględzinach.

W dniu 16 września 2020 r. warsztat otrzymał kosztorys; warsztat zgłosił konieczność wykonania dodatkowych oględzin pojazdu.

W dniu 28 września 2020 r. odbyły się dodatkowe oględziny pojazdu.

W dniu 02 października 2020 r. warsztat naprawczy przesłał ubezpieczycielowi kosztorys po dodatkowych oględzinach.

W dniu 05 października 2020 r. warsztat otrzymał od ubezpieczyciela kosztorys naprawy.

W dniach 06-08 października 2020 r. zamówiono i oczekiwano na dostawę części.

W dniach 08-12 października 2020 r. rozpoczęto i zakończono naprawę pojazdu.

W dniu 13 października 2020 r. pojazd został odebrany z warsztatu naprawczego.

(dowód: harmonogram naprawy – k. 28, kalkulacja naprawy – k. 80-85, zeznania przedstawiciela powoda M. L. – k. 119-121)

W związku z koniecznością wykonywania działalności gospodarczej powód zdecydował się na wynajęcie pojazdu zastępczego. Powód nie miał możliwości korzystania z innego pojazdu, bowiem wszystkie dostępne w firmie powoda pojazdy były wykorzystywane przez innych kierowców taksówek.

W dniu 21 sierpnia 2020 r. powód zawarł z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę najmu auta osobowego taxi przystosowanego do ruchu jako taxi osobowe o nr rej. (...) na okres od dnia 21 sierpnia 2020 r. do dnia 13 października 2020 r. Strony ustaliły cenę za wynajem tego pojazdu zastępczego na kwotę 150 złotych netto za dobę.

W dniu 12 października 2020 r. firma (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawiła fakturę VAT o nr (...) na kwotę (...)50 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego w okresie od 21 sierpnia 2020 r. do dnia 13 października 2020 r.

(okoliczność niesporna, nadto dowód: faktura VAT – k. 17, zeznania przedstawiciela powoda M. L. – k. 119-121)

Powód zgłosił szkodę do pozwanego towarzystwa ubezpieczeń w dniu 27 sierpnia 2020 r. W dniu 28 sierpnia pozwany potwierdził przyjęcie szkody.

Decyzją z dnia 16 listopada 2020 r. pozwany poinformował o przyznaniu odszkodowania w kwocie 3.300 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego. Jako uzasadniony pozwana uznała najem pojazdu w okresie 22 dni tj. od 16 września do 05 października 2020 r. oraz 2 dni technologicznego czasu naprawy i 1 dzień organizacyjny.

Pomimo wszczętego postępowania odwoławczego, pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w zakresie wysokości przyznanego odszkodowania.

(dowód: decyzje – k. 22-25, informacja – k. 26-27)

W dniu 15 stycznia 2021 r. powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 3.750 zł tytułem dopłaty części kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi.

(dowód: wezwanie wraz z dowodem nadania – k. 18-21)

Uzasadniony i niezbędny okres najmu pojazdu zastępczego w zaistniałej sytuacji powinien wynieść 44 dni tj. w okresie od 27 sierpnia 2020 r. do 07 października 2020 r. Okres ten obejmuje:

- a) 3 dni od zdarzenia do zgłoszenia szkody,
- b) 6 dni oczekiwania na oględziny;
- c) 8 dni oczekiwania na dokumentację z oględzin;
- d) 3 dni na zgłoszenie dodatkowych oględzin;
- e) 11 dni oczekiwania na oględziny;
- f) 4 dni oczekiwania na dokumentację z dodatkowych oględzin;
- g) 1 dzień na zamówienie części;
- h) 2 dni na oczekiwanie na części zamienne;
- i) 2 dni na rozpoczęcie naprawy;
- j) 3 dni czasu wynikającego z technologii naprawy;
- k) 1 dzień organizacyjny na poinformowanie klienta, przygotowanie pojazdu i jego wydanie poszkodowanemu.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, uszkodzony pojazd nie spełniał warunków dopuszczenia do ruchu drogowego, dodatkowo wykazane uszkodzenia stanowiły realne zagrożenie dla wszystkich uczestników ruchu drogowego. Pojazd z niesprawnym układem oświetlenia nie powinien być użytkowany na drogach publicznych.

(dowód: opinia biegłego sądowego rzeczoznawcy samochodowego F. G. (1) – k. 134-143)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów zaoferowanych przez obie strony postępowania. Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał za wiarygodne dokumenty złożone do akt sprawy oraz zawarte w aktach szkody. Ich prawdziwości i wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd uwzględnił w całości zeznania przedstawicielka powoda – M. L., bowiem były one szczerze, szczegółowe i pokrywały się z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. Przedstawiciel powoda potwierdziła fakt najmu pojazdu zastępczego, brak możliwości wykorzystywania przez pracownika powoda w tym czasie innego specjalistycznego pojazdu osobowego oraz opisała w sposób szczegółowy proces likwidacji szkody. Nadto świadek wskazała, iż firma powoda informowała pozwanego zakład ubezpieczeń o konieczności najmu pojazdu zastępczego, jednak pozwany nie zareagował i nie przedstawił w tym zakresie żadnej oferty.

Sąd uznał za wiarygodną opinię biegłego sądowego rzeczoznawcy samochodowego F. G. (1). Opinia została sporządzona przez osobę dysponującą wiedzą specjalną, była wewnętrznie spójna. Opinia w pełni odnosiła się do tezy dowodowej. Biegły dokonał szczegółowej analizy dowodów zawartych w aktach spraw, przedstawił podstawy wyciągniętych wniosków. Wnioski opinii zostały sformułowane w sposób jasny i stanowczy. Na podstawie opinii biegłego Sąd ustalił uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego. Do powyższej opinii żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń. Strona pozwana, w odpowiedzi na zobowiązanie do ustosunkowania się do wniosków opinii, wskazała jedynie, że podtrzymuje dotychczasowe stanowisko w sprawie, nie wnosząc o zobowiązanie biegłego sądowego do sporządzenia opinii uzupełniającej.

Żądanie powoda zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Sąd zważył, iż okoliczności kolizji drogowej, na skutek której doszło do uszkodzenia pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) oraz fakt korzystania przez przedstawiciela powoda z pojazdu zastępczego nie były sporne.

Spór dotyczył okresu, za jaki poszkodowanemu należał się zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego od pozwanego. Wysokość stawki dobowego czynszu najmu pojazdu zastępczego nie była przez pozwanego kwestionowana.

Wątpliwości Sądu nie budziło także prawo poszkodowanego do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego zwłaszcza, że pojazd ten służył poszkodowanemu do wykonywania prowadzonej przez niego działalności gospodarczej w postaci przewozu osób taksówką. Brak możliwości korzystania z pojazdu i konieczność najmu samochodu zastępczego spowodowała wymierny uszczerbek w majątku poszkodowanego. Z uwagi na fakt, że przedmiotowy pojazd służył poszkodowanemu do wykonywania pracy zarobkowej naturalnym było wynajęcie samochodu zastępczego. Działanie poszkodowanego nie było działaniem zmierzającym do powiększenia rozmiarów szkody, lecz zmierzającym do uniknięcia szkody w postaci utraconych dochodów. Powyższe znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 18 marca 2003 r. (sygn. akt IV CKN 1916/00) stwierdził, że wynajęcie samochodu zastępczego przez poszkodowanego wykorzystującego pojazd do prowadzonej działalności gospodarczej należy ocenić jako działanie minimalizujące szkodę. Rezygnację z wynajęcia pojazdu zastępczego i w jej wyniku zawieszenie prowadzonej działalności można by zaś oceniać jako zachowanie się poszkodowanego prowadzące do powiększenia rozmiaru szkody. Nie sposób bowiem wykluczyć, że dochody utracone w wyniku zawieszenia działalności gospodarczej przewyższyłyby koszty wynajęcia pojazdu zastępczego.

Żądanie powoda w stosunku do pozwanego opierało się na odpowiedzialności strony pozwanej jako ubezpieczyciela OC sprawcy szkody.

Istota umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń wypłaca określone w umowie odszkodowanie za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 §1 k.c.). Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2022.621 t.j. ze zm.). Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC komunikacyjnym konieczne jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego, które odnoszą się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że odszkodowanie może obejmować także inne koszty i wydatki poniesione w następstwie zdarzenia wyrządzającego szkodę. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 września 2004 r. (IV CK 672/03), stwierdził, że „utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu”. Co do zasady wskutek kolizji lub wypadku drogowego dochodzi bowiem do uszkodzenia lub zniszczenia pojazdu mechanicznego w następstwie czego poszkodowany traci możliwość korzystania z rzeczy. W cytowanym orzeczeniu Sąd Najwyższy nie podzielił poglądu, iż brak możliwości korzystania z rzeczy to zagadnienie utraty wygody lub przyjemności z jej korzystania, a więc sfera przynależna szkodzie niemajątkowej. Również Sąd, uznał utratę możliwości korzystania z pojazdu za szkodę majątkową. Nadto jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku, wydanej w sprawie III CZP 5/11, odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności

cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomiczne wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej.

Przez „wydatki konieczne” należy rozumieć czynsz najmu za pojazd zastępczy o zasadniczo podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego albo zniszczonego, ustalony według stawki najmu obowiązującej na danym rynku lokalnym. W ten sposób ustaloną stawkę czynszu najmu poszkodowany, zgodnie z treścią umowy najmu, jest zobowiązany uiścić na rzecz wynajmującego, ażeby w okresie naprawienia szkody mógł korzystać z pojazdu zastępczego w takim zakresie, w jakim korzystał ze swojego pojazdu. Konieczne wydatki to te, które należało ponieść na czas rzeczywistej naprawy lub do dnia, w którym poszkodowany mógł nabyć pojazd podobny do uszkodzonego, ale nie później niż do dnia wypłaty odszkodowania. Pozbawienie poszkodowanego możliwości korzystania z jego samochodu w okresie, kiedy samochód ten podlegał naprawie i konieczność poniesienia wydatków w związku z wypożyczeniem pojazdu zastępczego należy do pojęcia szkody, do pokrycia której zobowiązany jest ubezpieczyciel i pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem. Sąd podziela także stanowisko Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2002 roku (sygn. akt V CKN 1397/00), w którym to zostało wskazane, że jeżeli samochód uszkodzony w wypadku komunikacyjnym mógł zostać naprawiony, to powód może żądać od zobowiązanego do naprawienia tej szkody zakładu ubezpieczeń zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego poniesionych w zasadzie jedynie w okresie naprawy samochodu.

Przenosząc powyższe uwagi natury ogólnej na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, iż w zakresie uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego Sąd oparł się w całości na opinii biegłego sądowego rzeczoznawcy samochodowego F. G. (1). Na podstawie opinii Sąd ustalił, iż uzasadniony i niezbędny okres najmu pojazdu zastępczego w zaistniałej sytuacji powinien wynieść 44 dni (okres od 27 sierpnia 2020 r. do 07 października 2020 r.). Okres ten obejmuje:

- a) 3 dni od zdarzenia do zgłoszenia szkody,
- b) 6 dni oczekiwania na oględziny;
- c) 8 dni oczekiwania na dokumentację z oględzin;
- d) 3 dni na zgłoszenie dodatkowych oględzin;
- e) 11 dni oczekiwania na oględziny;
- f) 4 dni oczekiwania na dokumentację z dodatkowych oględzin;
- g) 1 dzień na zamówienie części;
- h) 2 dni na oczekiwanie na części zamienne;
- i) 2 dni na rozpoczęcie naprawy;
- j) 3 dni czasu wynikającego z technologii naprawy;
- k) 1 dzień organizacyjny na poinformowanie klienta, przygotowanie pojazdu i jego wydanie poszkodowanemu.

Do powyższej opinii żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń. Jedynie w piśmie z dnia 25 lutego 2022 r. pozwany wskazał, iż podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, nie wnosząc przy tym o zobowiązanie biegłego sądowego do sporządzenia opinii uzupełniającej. W ocenie Sądu brak było jakichkolwiek powodów, by podważać wiarygodność opinii biegłego F. G. (1), dlatego też Sąd uczynił ją za podstawę ustalenia uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego.

Wobec powyższego należało uznać, że łączny uzasadniony czas wynajmu pojazdu zastępczego mógł wynosić 44 dni kalendarzowych ze stawką dobową czynszu najmu w kwocie 150 zł netto (stawka bezsporna). Zarzuty pozwanego jakoby do dnia 16.09.2020 r. czynności okołonaprawcze nie wstrzymywały możliwości korzystania z pojazdu,

ponieważ był on jezdny, nie znajdują uzasadnienia w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy. Jak wynika bowiem z opinii biegłego sądowego, uszkodzony pojazd nie spełniał warunków dopuszczenia go do ruchu drogowego. Dodatkowo wykazane uszkodzenia stanowiły realne zagrożenie dla wszystkich uczestników ruchu drogowego. Pojazd z niesprawnym układem oświetlenia nie powinien być użytkowany na drogach publicznych.

Sąd na podstawie art. 822 §§ 1 i 2 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 36 ust. 1 zdanie 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zasądził na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w S. od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 3.300 zł (44 dni x 150 zł netto = 6.600 zł – 3.300 zł), o czym orzeczono w pkt. I wyroku.

Dalej idące żądanie pozwu oddalono w pkt. II wyroku na podstawie przywołanych przepisów prawa stosowanych a contrario.

Odnośnie żądania przez powoda zasądzenia na jego rzecz odsetek należy wskazać, iż stosownie do treści art. 481 §§ 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

W przedmiotowej sprawie pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego w postaci zapłaty odszkodowania na rzecz powoda. Stosownie do treści art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o wypadku. Nadto, stosownie do treści ust. 2 tego przepisu, w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

W niniejszej sprawie zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 27 sierpnia 2020 r. Termin na spełnienie świadczenia przez pozwanego upłynął w dniu 28 września 2020 r. Od dnia następnego pozwany pozostawał w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia na rzecz powoda. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia 16 listopada 2020 r. do dnia zapłaty, a więc za okres, w którym pozwany pozostawał w opóźnieniu. Dlatego Sąd uwzględnił żądanie odsetkowe w całości.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął jak w punkcie III sentencji, na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., art. 100 k.p.c. i art. 98 § 11 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Mając na uwadze, iż powód wygrał proces niemalże w całości (96 %), kosztami procesu należało obciążyć pozwanego jako przegrywającego. Pozwany zobowiązany był zwrócić koszty procesu poniesione przez powoda. Na koszty procesu poniesione przez powoda składało się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 200 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 900 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wynagrodzenie pełnomocnika ustalono w oparciu o § 2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265). Łącznie 1.117 zł. Taką kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda z tytułu zwrotu kosztów procesu, zasądzając również na podstawie art. 98 § 11 k.p.c. od tej kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Na zasadzie art. 80 § 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, należało zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Sopocie na rzecz pozwanego kwotę 998,78 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego. Pozwany uiścił zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 2.000 zł. Wynagrodzenie biegłego sądowego F. G. wyniosło 1.001,22 zł i zostało wypłacone w całości z

zaliczki uiszczonej przez pozwanego. Niewykorzystaną część zaliczki należało zatem zwrócić, o czym orzeczono w pkt. IV wyroku.